

som Staten havde krævet i Depressionsperioden fra 1930—31 til 1933—34, kaldes yderst beskeden. Driftsbudgettet havde, taget som Helhed, været særdeles tilfredsstillende i Femaaret 1929—34, idet der alt i alt var et Overskud paa 29 Mill. Kr., og Statsgælden, som den 1. April 1929 beløb sig til ca. 1 373 Mill. Kr., kunde 1. April 1934 opgøres til 1 387 Mill. Kr. Finansministeren mente derfor — ogsaa med Henblik paa de finansielle Forhold i andre Lande — at kunne hævde, at den danske Stat var kommet forholdsvis godt igennem den indtil nu forløbne Kriseperiode.

Ved Finanslovsforslagets *1. Behandling* udtalte Socialdemokraternes Ordfører, *Hans Nielsen*, sin Glæde baade over Statsministerens Programtale ved Rigsdagens Sammentræden og over det forelagte Finanslovsforslag. Meget tydede nu paa, at man havde passeret Bunden, og naar Regeringen nu indbød Rigsdagen til et sagligt Arbejde, hvis første Opgave var at hjælpe dem, som Kapitalismen havde ramt haardest ved Arbejdsløshed og svære Rentebyrder, var Socialdemokraterne og sikkert ogsaa de Radikale rede til at medvirke i dette Arbejde. Tvivlsommere syntes det at være, hvad man kunde vente af Oppositionen, som baade ved Behandlingen af Landbrugets Gældssanering, Grundforbedringsloven og Boligspørgsmaalet havde misbrugt sin Magt i Landstinget paa en saadan Maade, at Følgen nødvendigvis maatte blive den bebudede *Forfatningsændring*. — Taleren kom derefter ind paa en Omtale af *Landbrugets Vilkaar* og hævdede her, at den store Rentebyrde medførte, at Landbruget maatte spare uforsvarligt baade paa Arbejdskraften og Arbejdslønnen. Naar man fra Venstres Side vilde indvende, at det havde været nødvendigt at nedsætte Lønnen, var hertil at bemærke, at Jordpriserne paa ny var stærkt stigende, ligesom Prioritetsgælden var voksende, saa at Kapitalens Udbytning af Jorden blev større og større, medens Lønnen faldt og flere og flere gik ledige; der laa ogsaa i de lave Lønninger paa Landet en Fare baade udadtil og navnlig indadtil. Hele Spørgsmaalet om Landbrugets Drift, Beskæftigelse, Renter og Løn burde derfor tages op til alvorlig Overvejelse. — Efter nogle Bemærkninger om Arbejdsløshedsspørgsmaalet, som nødvendigvis maatte tages op til Løsning i den forestaaende Samling, og om den *finansielle Situation*, der tegnede sig lyst paa Baggrund af de stadig tilbagevendende Underskud i den Estrupske Periode og i Aarene efter 1920, da Venstre og Konservative havde Regeringen, dvælede Taleren ved den Uro og Gæring, der syntes at være inden for Oppositionspartierne, i Særdeleshed Det konservative Folkeparti; Ledelsens Forsikring om, at man kun vilde arbejde paa den lige og al-